

Forkynd Kristus for børnene!

En opmuntring til
Forældre, lærere, pædagoger
og kirkelige børnemedarbejdere

Carsten Hjorth Pedersen

Denne pjece handler om formidlingen af evangeliet om Jesus Kristus til nutidens børn. En opgave, som kristne forældre, lærere og pædagoger på kristne skoler eller institutioner samt kirkelige børnemedarbejdere står med.

Selv om der er forskel på mulighederne, spillereglerne og rammerne, der hvor man er sammen med børnene, er den vigtigste opgave fælles: *at forkynde Kristus for børnene.*

Der er meget at glæde sig over

I disse år gøres der meget ud af at gøre denne formidling "lækker" for børnene. Vi har fået et stort udvalg af materialer. Og der udfoldes megen kreativitet med drama, dukkespil og elektroniske hjælpemidler. Det er rigtig godt.

Vi er også blevet opmærksomme på forskellen mellem barnetro og voksentro, og vi lægger stor vægt på at undgå en formidling – som der fandtes eksempler på før i tiden – der har karakter af verbale overgreb på børnene. Det er glædeligt.

Vi har taget ved lære af de nyeste pædagogiske metoder. I skolen arbejdes der med læringsstile. I hjemmene er forældrene blevet mere pædagogisk bevidste end for en generation siden. De er bl.a.

blevet opmærksomme på, at børnene ikke skal tvangsfodres, åndeligt set. Det er også vigtigt.

Vi har også fået syn for, at den kristne formidling for børnene drejer sig om andet, end at vi skal nå frelst hjem til Himlen. Derfor synger vi sange med børnene om Gud som skaber og opretholder (første trosartikel), og vi synger sange om Gud som livgiver og fornyer (tredje trosartikel). Det er godt, hvis bare vi husker, at anden trosartikel – om Jesus Kristus – er den akse, som første og tredje trosartikel drejer om.

Hvordan står det til med forkyndelsen af evangeliet?

Jeg synes imidlertid at have bemærket, at parallelt med denne glædelige udvikling – næsten uden at vi har opdaget det – står forkyndelsen af evangeliet for børnene svagt. Den fylder mindre. Børnene kender jo evangeliet! Og forkyndelsen vurderes nogle gang som et overgreb på barnet, fordi evangeliet rummer en stærk personlig tiltale, og fordi det kun giver mening, fordi vi er syndere, der har brug for en frelser.

Hvis min vurdering er korrekt, mener jeg, det er katastrofalt, og vi må gøre, hvad der står i vores magt – og bede Gud om at for-

barme sig over os – for på ny at få forkyndelsen af evangeliet for børn i fokus.

Hvis min vurdering er for pessimistisk – og forkyndelsen af evangeliet faktisk trives over for børnene i hjemmet, menigheden og på de kristne institutioner – er det vigtigt at få synliggjort betydningen af det og blive endnu flittigere til at gøre det over for nutidens børn.

Budskabet er nemlig vigtigere end metoderne.

Forkyndelse for børn

Forkyndelse generelt – og især over for børn – er sat under pres i disse år. Det skyldes bl.a., at forkyndelse er en stærk form for påvirkning, hvor den direkte henvendelse og *tiltalen* er markant. Derimod er *omtalen* og *samtalen* i dag de foretrukne måder at formidle på.

Der er ligesom en stærkere autoritet i forkyndelsen. Og det er ganske rigtigt. Men det er samtidig forkyndelsens styrke – blot den ikke bliver til magtmisbrug, overgreb eller dominans. Jeg tror imidlertid, vi gør dagens børn en tjeneste ved at møde dem med et budskab, der rummer en stærk autoritet.

Børn er vant til, at meget og mange giver efter for deres pres. Børn er vænnet til at

forhandle. Det rummer mange fordele. Men ingen af os – slet ikke børn – udvikler os sundt, hvis ikke vi blive modsagt.

Nutidens børn, der lever i et kraftigt bombardement fra reklamer, musik og underholdning, der appellerer til at skulle have mere af den nydelse, de i forvejen dyrker, har behov for at møde et helt andet budskab end det, de ellers tudes ører og hjerter fulde af.

Evangeliet – og den dertil knyttede tale om skyld og ansvar – er et sådant helt anderledes budskab, som vi gør børn en tjeneste ved at ”servere”. Især fordi evangeliet er glædeligt på en helt anden måde end en ny smartphone eller en You-tube-video.

Guds autoritet

Forkyndelsen af evangeliet er dog ikke primært en stærk autoritet, fordi den har en stærk *form*; men fordi Gud selv står bag den. Det er ham umådeligt magtpåliggende at få sagt til barnet, at han elsker det. Når han betalte så høj en pris for at frelse os, gør han alt, hvad der står i hans magt for, at vi *ser*, at vi er genstand for hans kærlighed.

Hans foretrukne middel i så henseende er forkyndelsen af evangeliet. Også når

vi bruger alle de gode redskaber – dukke-teater, fortælling, spørgsmål-svar, kreative aktiviteter – skal denne tilsigelse af evangeliet finde sted. Vel at mærke helt frit og uden betingelser. Til ren og skær modtagelsen. Helt gratis.

Evangeliet er nemlig noget, der må *siges* til os. Det bobler ikke op i barnets eget indre. Barnet har ikke evangeliet inde i sig på forhånd. Det må lægges derind i dåben og gennem forkyndelsen.

Vores tid er præget af, at vi skal og vil præstere, altså det modsatte af evangeliet, som handler om, hvad Gud har præsteret for os. Tidlig bliver børn sat under pres og de *lader* sig sætte under pres til at have det rigtige legetøj, den nyeste mobiltelefon, det mest moderne tøj, den flotteste krop. Det får for øvrigt ofte den uheldige konsekvens, at også kristen forkyndelse høres som noget, der handler om en bestemt ydre moral eller livsstil.

Den guddommelige medicin mod dette pres og disse stærke forventninger er mærkelig todelt: Den første del består i at gøre problemet større. Den anden del består i at pege på Jesus som problemets løsning.

Børn skal møde Guds krav

Først det med at gøre problemet større: I tillæg til modens, mediernes, kammeraternes og – værst af alt – barnets eget pres, lægger Gud nemlig sine ufravigelige krav, så det ikke blot handler om at leve op til andres og sine egne krav, men til Guds fuldkomne krav.

Derfor skal Guds ti bud forkyndes for børn, både som gode anvisninger for livet her i verden og som udtryk for Guds helighed. Børnene skal møde en Gud, der er så følelsesmæssigt engageret i sin elskede skabning, at han bliver vred, når vi ødelægger livet for os selv og hinanden.

Men for børn skal synden primært være noget konkret, ikke ”fordærvælsens afgrund i mig”. Det giver først mening, når de bliver unge og voksne. Små børn lever og opfatter nemlig konkret. Det abstrakte kommer normalt først frem i præpuberteten.

Rent praktisk skal vi over for børn fremholde det første bud, om at sætte Gud over alt andet. Der er nemlig ikke andre end ham, der kan holde til at være Gud. Og det fjerde bud om at ære far, mor og andre legitime autoriteter. Og det ottende bud om at tale sandt, fordi vi ødelægger den værdifulde tillid mellem os menne-

sker, hvis vi lyver.

Der er imidlertid en befrielse ved Guds krav frem for modens, mediernes, kammeraternes og barnets egne, som jo altid skifter, og som fremsættes af fejlende instanser. Guds krav er derimod stabile – de samme igennem årtusinder – og fremsat af den fuldkomne Gud, som vil os det bedste.

Det kan faktisk være en stor lettelse for et barn at møde en forkyndelse, hvor *Gud* – ikke alle de andre "autoriteter" – bedømmer os. Derfor skal vi ikke holde os tilbage fra at lade barnet møde Guds krav, blot vi gør det med visdom og i kærlighed til børnene.

Vi svigter barnet, hvis vi ikke taler om ansvar og skyld, for barnet gør erfaringer med begge dele. Det svarer til, at man heller ikke hjælper et barn, der har mødt døden på nært hold, ved at fortie temaet.

Evangeliet for børn

Første del af Guds medicin til barnet er altså at gøre problemet større. Men det giver kun mening, fordi den anden del består i at løse det store problem, der altså består i, at Gud kræver mere, end børn og voksne kan leve op til. Guds løsning af det uløselige problem hedder Jesus Kristus.

Jeg har lyttet til mange hundrede andagter på de tre kristne friskoler, hvor jeg har haft min gang de sidste godt 30 år, og nogle af dem har jeg selv holdt. Jeg har også lyttet til megen forkyndelse for børn ved andagter, i børneklubben eller på lejren. Og jeg har selv stået for noget af denne forkyndelse. Men min vurdering er, at der har været for lidt af denne formidling, der har været en forkyndelse af *evangeliet* for børnene.

En del af det, som andre og jeg selv har sagt, var i virkeligheden et sammensurium af, hvad Gud har gjort, og hvad vi skal gøre. Det hedder på teolog-sprog: Sammenblanding af lov og evangelium. Gerningernes vej og nådens vej blandes sammen.

Det at være Guds barn blev mere noget med at opføre sig kristent, gøre noget bestemt, føle eller tænke noget bestemt. Ikke det helt enkle at tro på Jesus.

Guds krav (loven) og Guds gave (evangeliet) er ikke noget, vi kan få til at gå op. Det er ikke et regnestykke, vi skal regne igennem sammen med børnene. Det er noget levende, fordi lov og evangelium afslører noget sandt om den levende Gud. Vejen frem er ikke at gøre kravene overkommelige og gaven betinget, men at lade dem stå i deres tilsyneladende modsætning.

For selv om det ikke går op i logikken, går det op i livet.

Brug de bibelske eksempler

Da loven og Guds krav til en vis grad er noget, der vækker genklang i os, mens evangeliet slet ikke er det, er det særlig vigtigt, at evangeliet om Jesus bliver forkyndt uafkortet og ubetinget for børnene. Ideelt set har du først forkyndt evangeliet i dets rene form, når du selv har mærket det anstødelige i, hvor ufortjent det er.

I Bibelen er der mange eksempler på mennesker, som blev mødt med ufortjent nåde, fx patriarken Jakob, profeten Jonas, apostlene Peter og Paulus. Lad børnene spejle sig i dem. Det kan ske gennem levende fortælling af bibelhistorien, men også gennem billeder, aktiviteter og drama.

Og på en nænsom og viis måde må det komme frem, at som Jesus var, sådan er han over for os i dag. Børnene kommer som regel let til tro på Jesus, når de hører om ham. Vi skal fortælle om ham, så børnene – på deres niveau – fryder sig over, at den opstandne og levende Jesus ser dem og elsker dem i dag. Også når de begår fejl og svigter. Især når de ikke lever op til alle de ydre og indre krav.

Barnet skal ikke kunne gøre rede for evangeliet på samme måde som den voksne. Men barnet kan tro og tilbede som den voksne. Evangeliet kalder nemlig troen og tilbedelsen frem hos alle, der tager imod det, de hører. Ja, i virkeligheden er barnet den voksnes læremester i så henseende. Ikke fordi barnet er uskyldsrent, men fordi det er en mester i at være hjælpeløs og modtagende.

Gud som skaber og livgiver

Barnets værdi hviler i Gud Fader, som har skabt det, i Guds Søn, der har genløst det, og i Gud Helligånd, som giver det livet. Det første og det tredje er også vigtigt.

Budskabet om Gud Fader som skaber og opretholder er stort og vigtigt for børn i dag. Børns primære spejle bliver så let mediernes, reklamernes, kammeraternes eller deres eget. Det, som børnene møder i disse mange spejle, er ofte en hård, nådesløs dom, fordi den går på, hvad børnene skal kunne præstere, hvordan de skal se ud, og hvad de skal eje.

I Skaberens spejl ser barnet derimod sig selv som én, der er elsket af den højeste instans i verden, Gud. Bare fordi barnet er hans skabning. Dét spejlbillede siger: Du er underfuldt skabt. Med ære og herlig-

hed har jeg kronet dig. Selv om du er lidt for tyk. Selv om du ikke har ligeså meget smart tøj som Sofie. Selv om du ikke har den samme telefon som Martin.

Budskabet om Gud som livgiver og fornyer er også stort og vigtigt for børn. Helligånden bor nemlig i ligeså høj grad i barnet som i den voksne. Og han gør sin gerning i det genfødte barn. Den består i, at Gud også i barnet skaber Åndens frugter, fx kærlighed, tålmodighed, venlighed og selvbeherskelse.

Selvfølgelig er der forskel på, hvordan disse frugter ytrer sig hos børn og voksne. Nøjagtig på samme måde, som der er forskel på børns og voksnes andre "livsudtryk". En af forskellene er, at voksne er – eller *bør* være! – mere bevidste og reflekterende, mens børn er mere ubevidste og spontane. Også når det gælder Åndens frugter.

Når vi forkynder evangeliet for børn, skal vi altså også huske Faderen og Helligånden.

Dåben er evangelium

Barnedåben er et klokkerent evangelium. Ikke lov og krav. For som der står i katekismus: "Dåben giver syndernes forladelse, befrier fra døden og Djævelen og giver

alle, der tror det, evigt liv, sådan som Guds ord og løfte lyder."

Tænk på den danske kronprins Christian. Han er prins fra den dag, han bliver født, selv om han ikke ved noget om det. Han er fra en side set som alle andre børn, og dog er han noget særligt. Han er et ganske almindeligt barn; men han skal med tiden også lære, at han er noget særligt, nemlig kronprins.

Sådan er det også med de børn, vi bærer til dåben. De er ganske almindelige børn; men når de er døbt i Den treenige Guds navn og tror på ham, er de også prinser og prinsesser i Guds rige. Det er de, hvad enten de ved det eller ej. De er genfødt til at være det.

Men som de vokser op, må de naturligvis have at *vide*, at de er Guds børn for Jesu skyld. De må bevidstgøres om det, så de bliver klar over, hvilke privilegier og pligter de har. De skal oplæres til at blive, hvad de allerede er. Troen, som Guds Ånd skabte i dem ved dåben, skal holdes i live. Evangeliet om Jesus Kristus er det vigtigste i den sammenhæng.

Det vil være katastrofalt, hvis kronprins Christians forældre ikke opdrager ham i pagt med det, han er. På samme måde er det katastrofalt, hvis vi, der har døbt vores

børn, så de er blevet Guds kongebørn, ikke opdrager dem i pagt med det, de er.

Børnenes tro angribes

Vi skal imidlertid ikke være naive. Også børn udsættes for angreb fra synden og Djævelen. Selv et døbt barn kan tidligt miste troen, som det fik i dåben. Mediernes pres er stort og ofte ugudeligt. Materialismen bemægtiger sig let børn såvel som voksne. Fokus på dennesidige nydelser og oplevelser udvisker let et sandt og sundt fokus på evigheden for både små og store. Gaverne bliver så let vigtigere end Giveren.

Den vigtigste modstandskraft imod dette stærke "drive" fra Guds fjender finder vi netop i evangeliet om Jesus. Han nød Guds gaver uden, at de blev vigtigere for ham end Giveren. Han modstod alle Djævelens fristelser. Han mistede ikke troen på sin himmelske far, end ikke på korset, hvor han forlod ham. Og alt dette gjorde han *for* os. Fordi han godt ved, hvor svage vi er. Det skal også siges til børn som en stor trøst.

Men ikke nok med, at Jesus giver os sit fuldkomne liv. Han led også en stedfortrædende død for børn og voksne, der falder for syndens og Djævelens fristelser. Og han opstod igen, hvormed han giver os håb om

evig frelse fra alle onde magter i tilværelsen.

Intet er i stand til at bevare troen, som synden og Djævelen arbejder på at tage fra børnene, som evangeliet om Jesu liv, død og opstandelse.

Så selv om vores børn er døbt – eller rettere: netop fordi de er døbt – kan vi ikke gøre dem nogen større tjeneste end at forkynde evangeliet om Jesus for dem gennem hele deres barndom.

Guds ord til børn

Børnene skal møde Guds ord. Det vil først og fremmest sige Jesus. Han, som *er* Guds ord til os.

Men Guds ord er også bogen, Bibelen. Og dermed opstår spørgsmålet: Skal børn møde alt i Bibelen, eller er der passager og temaer, som vi skal gå uden om, når vi forkynder for børn? Min holdning er, at alt i Bibelen er for børn, men nogle passager og temaer skal gives mere plads end andre over for henholdsvis små og store børn.

Tryghed er det lille barns største behov. De har nemlig endnu ikke udviklet et filter imod livets brutalitet og alvor. Teenagere og unge har fortsat behov for tryghed, men også for udfordring og det bibelske drama i fuld skala. Men i alle tilfælde skal

vi forkynde for små og store børn efter den bibelske tommelfingerregel: sandheden tro i kærlighed.

Derfor skal de mange bibelske tekster og temaer, som understøtter en sund åndelig tryghed være i centrum for de mindste (fx Gud som skaber, Jesus som hyrde og ven, Helligånden som trøster og hjælper), men ikke udelukkende. Langsomt og med empati skal også Bibelens alvorlige tekster og temaer introduceres (fx Guds hellighed, Jesu radikalitet, Helligåndens ransagende opgave).

Over for teenagere og unge, som stærkere end små børn skal bevidstgøres om troens indhold og konsekvenser, skal der lægges større vægt på omvendelse, efterfølgelse af Jesus, evighedsalvoren, forpligtelsen, lidelsens problem og trosforsvar. Det står ikke i modsætning til evangeliet om Jesus Kristus. Tværtimod. Evangeliet er gemt i disse temaer.

Forskellen på børns og unges trosliv betyder altså ikke, at det alvorlige kun hører ungdoms- og voksenlivet til. Barnet bør også møde livets alvorlige temaer, og unge bør også møde tryghedens temaer, men der er forskel på "blandingsforholdet".

Livet sammen med børn

Det er – især for børn – uhyre vigtigt, at de ikke blot møder voksne, der forkynder evangeliet for dem. Men at disse voksne også *repræsenterer* evangeliet over for børnene. Som Henrik Ibsen sagde: "En gernings spor sig prenter mer' end tusind ord".

Barnets første opfattelse af Gud springer ud af dets opfattelse af far og mor. Det bekræfter både erfaring, psykologi og teologi. Små børn lærer ikke det grundlæggende om Gud ved at få en masse at vide om ham, men ved at vokse op hos forældre, der møder barnet med kærlighed og sund autoritet. Det samme gælder – i svagere grad – i børnenes forhold til andre voksne, der forkynder evangeliet for dem.

Barnet er afhængigt af at sanse evangeliet som et levende liv. Derfor kan det gøre alvorlig skade på barnets gudsforhold, hvis de, som forkynder evangeliet for børnene, ikke viser barnet kærlighed og overbærenhed.

Det er også afgørende, hvordan vi som voksne lever med Gud. Vi kommer nemlig uvægerlig til at "smitte" børnene med vores eget gudsforhold. Børnene skal kunne mærke, at vi er mennesker, der lever af Guds nåde.

Vi skal ikke udstille vores fald og mangler for børnene. Vi skal ikke mase os ind på børnene med vores personlige problemer eller synder. Men en vis ærlighed om egen ufuldkommenhed bør børnene mærke hos os. Også når vi – af og til – må give børnene en undskyldning.

Imidlertid repræsenterer vi altid Gud på en *ufuldkommen* måde – som månen ufuldkomment repræsenterer solen. Men Gud har valgt at lade evangeliet blive formidlet gennem ufuldkomne mennesker. Derfor er det vigtigt, at vi som børneforkyndere viser bort fra os selv og hen til den fuldkomne far – og at barnet, når det bliver modent, får skelnet skarpt mellem måne og sol: de jordiske formidlere og den himmelske far. Og lærer at elske solen mere end månen!

Hvordan gøre det?

Forkynd Kristus for børnene! Ja, men *hvordan* gøre det? Det er et vigtigt spørgsmål, som hver enkelt børneforkynder må finde svar på – og udvikle den form og de metoder, der passer bedst. Hent inspiration i gode bøger til børneforkyndere. Gå på nettet og find ideer. Tal med andre og prøv deres ideer af. Få feedback fra kolleger. Lyt til børnene. Bed til Gud.

Her er nogle få eksempler til de fire grupper af børneforkyndere, jeg skriver til her:

Kristne forældre. Hvis man har ladet sit barn døbe som spæd, er det en god ide at fejre barnets årlige dåbsdag. Ikke på samme måde som fødselsdagen, men prøv at oparbejde gode traditioner. Barnets faddere kan inviteres til spisning. Tænd barnets dåbslys, som I fik i kirken, eller som I selv har "indviet". Syng en dåbsang. Vis billeder fra dåben. Giv en lille gave. Fortæl hvilken stor gave, barnet fik for x antal år siden.

Men den kristne oplæring i hjemmet må ikke indskrænke sig til én dag om året! Så ofte som det er muligt, bør forældre – ikke kun mor! – bede aftenbøn med deres børn og lade ordet fra Gud og den kristne praksis dominere hjemmet.

Lærere på kristne friskoler. Sæt det som et mål for dine andagter, at de (næsten) hver gang skal rumme et evangelium, altså noget om, hvad Gud gør og giver. Lad ikke andagterne primært dreje sig om, hvad børnene bør eller kan gøre, men om, hvad Jesus har gjort for dem og gør for dem i dag, fx lytter til deres bøn. Læg vægt på en evangelisk huskesætning. En af de bedste kommer fra Jesu egen mund: Den, der kommer til mig, vil jeg ikke vise bort.

Pædagoger i kristne børnehaver. Syng gode evangeliske sange om Jesus med børnene, og forklar, hvad de betyder. Selvfølgelig skal I også synge sange om Faderen og Helligånden, men sangene om Jesus kan ikke undværes. Der er heldigvis mange at vælge imellem. Gode sange om Jesus sætter sig i barnets sind, så de på kort og lang sigt bliver en evangelisk guldgrube for dem.

Medarbejdere i kristne børneklubber. Øv dig i at fortælle – levende og nærværende – de nytestamentlige beretninger

om Jesus. Børnene vil gerne have noget at se på imens. Tegn på tavlen, vis billeder, lav et dramaoptrin, brug projektoren eller medbring en tornekrone, når du fortæller om langfredag.

Jesus-historier, som bliver levende fortalt, kan noget, som de mange skærbilleder, som børnenes hverdag er fyldt af, ikke kan. De skaber barnets eget, individuelle billede af barnets bedste ven.

God vind og Guds velsignelse med at forkynde Kristus for børnene!

Carsten Hjorth Pedersen

Daglig leder af Kristent Pædagogisk Institut.

Førstelektor i pædagogik.

Forfatter til bl.a. *Kast! Grib! Skyd! Scor!* og *Vind!* Fem andagtsbøger for juniorer.

Gift med Ellen, far til tre voksne børn.

Har været lærer på to kristne friskoler.

Leder af en kristen klub for børn mellem 5 og 10 år.

Foredragsholder og forkynder.

Fotos: Freepik.com, Laura Stokholm, Sxc.hu., Unsplash

Kristent Pædagogisk Institut (KPI)

Denne pjece er udgivet af Kristent Pædagogisk Institut, som har til opgave at udru-
ste og inspirere dem, der opdrager, underviser og forkynder, sådan at børn, unge og
voksne får det bedste for tid og evighed.

KPI henvender sig især til forældre, lærere, pædagoger, teologer, studerende og
medarbejdere i kristent børne- og ungdomsarbejde.

KPI er bl.a. kendt for *Katekismus-projektet*, *Åndsfriheds-projektet* og
Projekt God Forkyndelse.

KPIs daglige leder, Carsten Hjorth Pedersen holder foredrag og giver
undervisning i hele landet. Se de konkrete muligheder på www.kpi.dk
og tag frimodigt kontakt.

Støt KPI!

Har du været glad for at læse denne pjece, kan det være, du har fået lyst til at følge
og støtte KPIs arbejde. Det har vi meget brug for, for KPI har ingen offentlige midler i
ryggen.

Du kan følge med i KPIs arbejde og tilbud ved at melde dig ind i vores støttekreds. Det
koster 200 kr. om året. Du får fire årlige Nyhedsbreve med artikler og informationer.

Du kan også give en fradragsberettiget gave til KPI, se www.kpi.dk.

Økonomi

Sådan fordeler KPIs indtægter sig (2015): Gaver (39 %), brugerbetaling (23 %), støt-
tekredsbidrag (14 %), overskud ved arrangementer (11 %), tips- og lottomidler (6 %),
diverse (7 %).

Kristent Pædagogisk Institut

Åbuen 28, 3400 Hillerød

Tlf. 48 24 24 62. Mobil 28 40 53 14

E-mail kpi@kpi.dk • www.kpi.dk

KPI ⁺ - *pædagogik med værdi*